II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 17. december 1986

om forbud mod støtte i regionen Abruzzi i form af tilskud til salg af foder

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(87/417/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1117/78 af 22. maj 1978 om den fælles markedsordning for tørret foder [1], senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1985/86 [2], særlig artikel 9, samt de tilsvarende bestemmelser i de andre forordninger om fælles markedsordninger for landbrugsprodukter,

efter i henhold til traktatens artikel 93 at have givet de interesserede parter [3] en frist til at fremsætte deres bemærkninger, under henvisning til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ved skrivelse af 17. juni 1985 gav den italienske regering i henhold til traktatens artikel 93, stk. 3, meddelelse om den af regionen Abruzzi vedtagne lov nr. 25 af 11. april 1985 om senere ændring af regionallov nr. 31 af 3. juni 1982. Loven ændrer navnlig artikel 66 i regionallov nr. 31/82 af 3. juni 1982, ændret og suppleret ved regionallov nr. 7/83 af 25. januar 1983 og nr. 66/83 af 15. september 1983.

I nævnte bestemmelse var det fastsat, at der med henblik på gennemførelsen af en pilotforanstaltning med henblik på at tilskynde landbrugerne til varigt at øge afkastet af arealerne med foderafgrøder på deres ejendomme i regionen, skulle ydes en gradvis aftagende og tidsbegrænset støtte i forbindelse med salg til regionens husdyrbrugere af foder, fremstillet af foderafgrøder dyrket i regionen. Støtten fra regionen bestod i:

— tilskud på indtil 10 % af markedsværdien pr. produceret foderenhed,

— tilskud på indtil 20 % af samme værdi for landbrugere i bjergområder eller ugunstigt stillede områder.

Envidere skulle landbrugsproducenterne i regionen bidrage med mindst 80 % til produktionsanlæggene til foder i regionen og driften af disse anlæg. Anlæggene skulle udelukkende eller på visse betingelser først og fremmest anvendes til foderafgrøder fra regionen.

Da støtten havde konsulentvirksomhed som formål, blev den betragtet som forenelig med Fællesmarkedet efter tratatens artikel 92, stk. 3, litra c), for tidsrummet 1982 til 1985. Kommissionen underrettede den italienske regering om denne stillingtagen ved skrivelse af 4. november 1982.

Ved artikel 1 i lov nr. 25/85 er den supplerede og ændrede artikel 66 i lov nr. 31/82 blevet ændret, idet det er fastsat, at de kooperative anlæg nu kan anvende de foderafgrøder, der er til rådighed i regionen, uden udelukkende eller først og fremmest at skulle aftage disse. Endvidere er støtteordningen ved artikel 3 i samme lov blevet videreført for 1986 og 1987.

[1] EFT nr. L 142 af 30. 5. 1978, s. 1.
[2] EFT nr. L 171 af 28. 6. 1986, s. 4.
[3] EFT nr. C 84 af 12. 4. 1986, s. 4.

II

Efter at have undersøgt lov nr. 25/85 meddelte Kommissionen ved skrivelse af 19. februar 1986 bl.a. den italienske regering, at den indledte proceduren i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, vedrørende nævnte foranstaltning.

Kommissionen anførte over for den italienske regering, at den periode med konsulentvirksomhed, der var taget i betragtning i 1982, var udløbet, og at der i regionen såvel med hensyn til produktionen af frø og afgrøder som foder havde kunnet konstateres en stigning i tidsrummet 1982 til 1985; konsulentvirksomheden havde således tilsyneladende opfyldt sit formål. Kommissionen fandt endvidere, at en forlængelse af tidsrummet med to år ikke var berettiget, idet behovet for foder i regionen tilsyneladende var en tilstrækkelig faktor til at tilskynde til produktion af foderråvarer. Kommissionen understregede endvidere, at denne situation endog havde medført, at de regionale myndigheder havde ændret kriterierne i artikel 66 i lov nr. 31/82, således at de støttemodtagende kooperativer ikke længere var forpligtet til udelukkende eller fortrinsvis at købe råvarerne i regionen med henblik på tilskyndelse til produktion af foderafgrøder.

Ud fra disse betragtninger fandt Kommissionen, at videreførelsen af støtten til køb af foder ikke længere kunne henføres under undtagelsen i traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), idet støtten nu fremtrådte som en drifstøtte uden varig virkning for den pågældende sektors udvikling.

Kommissionen gav derfor den italienske regering, de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter end medlemsstaterne en frist til at fremsætte deres bemærkninger, og den har modtaget de pågældende bemærkninger.

III

Den italienske regering besvarede ved skrivelse af 13. maj 1986 Kommissionens skrivelse af 19. februar 1986 og understregede navnlig følgende:

— den pågældende støtte er blevet ydet i tre år med et gradvist aftagende beløb

— regionen Abruzzi har bestræbt sig for at bevare ordningens præg af pilotforanstaltning

— iværksættelsen er sket meget langsomt, således at foranstaltningen først mod slutningen af 1985 er begyndt at give resultater

— det har derfor været nødvendigt at opretholde bestemmelserne for 1986 og 1987.

IV

1. De italienske myndigheder har undladt at opfylde den forpligtelse, der påhviler dem efter EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3, især fordi de ikke gav meddelelse om lov nr. 25/85 på forslagsstadiet, og dernæst fordi de vedtog loven, inden Kommissionen kunne udtale sig derom.

2. I henhold til artikel 66 i lov nr. 31/82 som ændret og suppleret, skulle regionen i 1982 til 1985 intervenere med henblik på gennemførelse af en pilotforanstaltning, der skulle tilskynde landbrugerne til varigt at øge afkastet af deres arealer med foderafgrøder på deres ejendomme i Abruzzi. I denne forbindelse havde regionen fastsat en gradvis aftagende og tidsbegrænset støtte til salg af foder til husdyrbrugere i regionen, der var medlemmer af kooperativer, som producerede foder fremstillet af foderafgrøder fra regionen.

Kommissionen afgav den 4. november 1982 positiv udtalelse vedrørende denne intervention i betragtning af dens præg af pilotforanstaltning, der var tidsbegrænset, og hvor beløbet var gradvis aftagende.

De ændringer, der er foretaget i lov nr. 25/85, og som består i, at de foderproducerende kooperativers forpligtelse efter artikel 66 til udelukkende eller på visse betingelser først og fremmest at købe foderafgrøder fra regionen, ophæves, og at ordningen videreføres for 1986 og 1987, er af en sådan art, at foranstaltningen ikke længere har præg af pilotforanstaltning. Endvidere er støtteordningen allerede blevet anvedt i fire år, fra 1982 til 1985, og i dette tidsrum har den medført en forøgelse af produktionen af foderafgrøder og af foder. Ifølge oplysninger fra de italienske myndigheder var mængderne af de foderafgrøder, som de producerende medlemmer af kooperativerne leverede med henblik på forarbejdning, i 1983 på ca. 119 000 hkg og i 1986 på ca. 245 000 hkg, og foderproduktionen steg fra ca. 521 000 hkg i 1983 til ca. 1 mio hkg i 1986.

Ændringen af artikel 66, dvs. ophævelsen af bestemmelsen om at der kun må opkøbes foderafgrøder produceret i regionen, fører ligeledes til den konstatering, at støtten på nuværende tidspunkt ikke længere har samme sigte som tidligere.

3. Støtten fremtræder derfor som en driftsstøtte til fordel for husdyrbrugerne i regionen, der takket være tilskuddet kan købe foder til mere fordelagtige priser end dem, de skulle have betalt uden støtteforanstaltningen. Støtten fordrejer derfor konkurrencen mellem husdyrbrugerne i Abruzzi og brugerne i de andre medlemsstater.

Endvidere betyder den formindskelse af produktionsomkostningerne, der er gjort mulig på grund af støtten, og dermed de lavere salgspriser, at det er lettere at skabe nye afsætningsmuligheder eller i det mindste at opretholde disse, hvilket medfører, at husdyrbrugerne i Abruzzi tilskyndes til at øge produktionen; dette vil dels give dem muligheder for at nedsætte kostpriserne, bl.a. som følge af større omsætning, og dels af forbedre deres konkurrenceevne på både de italienske markeder og på markederne i de andre medlemsstater.

Støtten, hvis virkning er direkte forbundet med de fodermængder, der produceres og sælges til husdyrbrugerne, sikrer drfor de erhvervsdrivende i disse sektorer i Abruzzi en gunstigere konkurrencestilling på det italienske marked og Fællesskabets marked. Således vil producenterne af animalske produkter, hvis de ikke kan sælge hele deres produktion på de indenlandske markeder, bringe denne på markedet i andre medlemsstater, hvor de vil kunne tilbyde den til salgspriser, der er lavere end dem, de kunne tilbyde uden støtten. Det er her tilstrækkeligt at notere, at en formindskelse på indtil 20 % i prisleddet for de animalske produkter, f.eks. i fjerkræsektoren, kan opnås ved at reducere produktionsomkostningerne med ca. 10 til 15 %. Foderomkostningerne i fjerkræsektoren udgør ca. 80 % af produktionsomkostningerne på bedriften. En støtte, der reducerer omkostningsfaktoren, giver sig derfor udslag i en betydelig økonomisk fordel på et marked med overskud som markedet for animalske produkter.

Støtten kan derfor påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne, idet husdyrbrugerne tilskyndes til at øge produktionen på grund af de lavere produktionsomkostninger.

4. Hvis interventionen ikke i fuldt omfang kommer husdyrbrugerne til gode, vil tilskuddet dog også betyde en driftsstøtte for de virksomheder, der fremstiller foder. Ved at modtage en støtte, der beregnes efter de producerede og solgte foderenheder, vil virksomhederne øge deres produktion for at udnytte de fordele, der følger af stor omsætning. En sådan forøgelse af de fodermængder, der produceres i Abruzzi, vil reducere indførslen af dise produkter fra de andre medlemsstater tilsvarende. I 1985 var indførslerne på ca. 320 000 tons, hvilket er ca. 3,2 % af den samlede foderproduktion i Italien. Derfor sil selv i dette tilfælde foranstaltningen fordreje konkurrencen mellem foderproducenterne i Abruzzi og producenterne i de andre medlemsstater, hvilket vil påvirke samhandelen inden for Fællesskabet.

5. De pågældende foranstaltninger opfylder derfor kriterierne i traktatens artikel 92, stk. 1 ; ifølge denne bestemmelse er støtte, der opfylder de deri fastsatte kriterier, principielt uforenelig med Fællesmarkedet.

6. Undtagelserne fra denne uforenelighed med Fællesmarkedet, der er fastsat i artikel 92, stk. 2, er klart uanvendelige på den pågældende støtte. I forbindelse med de i stk. 3 i samme artikel omhandlede undtagelser fastsættes de mål, der skal tilstræbes nået i Fællesskabets interesse og ikke kun til fordel for enkelte sektorer i den nationale økonomi. Disse undtagelsesbestemmelser skal fortolkes snævert ved undersøgelsen af ethvert regionalt eller sektorbestemt støtteprogram.

Undtagelse kan kun indrømmes, såfremt Kommissionen kan fastslå, at støtten er nødvendig for at nå et af de mål, der er omhandlet i nævnte bestemmelser. At indrømme sådanne undtagelser for støtte, uden at der foreligger en sådan modydelse, svarer til at tillade, at samhandelen mellem medlemsstaterne påvirkes og konkurrencen fordrejes, uden at dette kan begrundes med, at det er i Fællesskabets interesse, og det vil ligeledes svare til at indrømme visse medlemsstater uberettigede fordele.

I det foreliggende tilfælde har undersøgelsen af den pågældende støtte ikke givet grundlag for at fastslå, at en sådan modydelse foreligger. Den italienske regering har ikke kunnet anføre, og Kommissionen har ikke kunnet finde noget grundlag for at fastslå, at støtten opfylder betingelserne for anvendelse af en af undtagelserne i traktatens artikel 92, stk. 3.

Der er ikke tale om foranstaltninger, der skal fremme virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælles europæisk interesse som omhandlet i artikel 92, stk. 3, litra b), eftersom støtten på grund af de virkninger, den kan få for samhandelen, strider mod den fælles interesse.

Foranstaltningen er allerede blevet anvendt i fire år, fra 1982 til 1985, og den har nået det mål med hensyn til konsulentvirksomhed, Kommissionen lagde til grund i 1982, idet den har medført en stigning i produktionen af foderafgrøder og foder.

Derfor er det ikke berettiget at videreføre foranstaltningen indtil udgangen af 1987, eftersom den ved tabet af sin karakter af hjælp til konsulentvirksomhed nu blot fremtræder som driftsstøtte, der ikke varigt kan forbedre vilkårene for de virksomheder, der nyder godt af støtten.

Følgelig svarer støtten, der må betragtes som en driftsstøtte til de berørte virksomheder, til en form for støtte, som Kommissionen principielt altid har modsat sig, idet ydelsen ikke sker på betingelser, der kan få den til at falde ind under en af undtagelserne i artikel 92, stk. 3, litra a) og c).

Støtten opfylder således ikke de betingelser, der kræves, for at den kan omfattes af undtagelserne i traktatens artikel 92, og den må betragtes som uforenelig med Fællesmarkedet. De italienske myndigheder skal træffe de fornødne foranstaltninger, for at støtten ikke ydes, og for at bestemmelserne i artikel 1 og 3 i regionallov nr. 25 vedrørende den ulovlige støtte ophæves senest den 31. marts 1987, idet denne frist vil give de italienske myndigheder mulighed for at træffe de pågældende foranstaltninger.

Denne beslutning foregriber ikke de konsekvenser, som Kommissionen i givet fald vil drage med hensyn til tilbagekrævning af ovennævnte støtte hos modtageren og vedrørende finansieringen af den fælles landbrugspolitik via Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, hvis det viser sig, at støtten er ydet inden afslutningen af den i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, fastsatte undersøgelsesprocedure —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. Støtten i form af tilskud på 10 % og 20 % af foderenhedens værdi, fastsat for 1986 og 1987 ved artikel 66 i lov for regionen Abruzzi nr. 31/82, rammelov for udvikling af landbruget i Abruzzi for 1982 til 1985, ændret og suppleret ved regionallov nr. 7/83 og nr. 66/83, som den fremtræder efter de ændringer, der blev indført ved artikel 1 og 3 i regionallov nr. 25/85, er uforenelig med Fællesmarkedet efter EØF-Traktatens artikel 92.

2. Støtten må ikke ydes, og bestemmelserne vedrørende støtten i artikel 1 og 3 i lov nr. 25 skal være ophævet senest den 31. marts 1987.

3. Den italienske regering underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger den har truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 17. december 1986.

På Kommissionens vegne

Frans ANDRIESSEN.

Næstformand